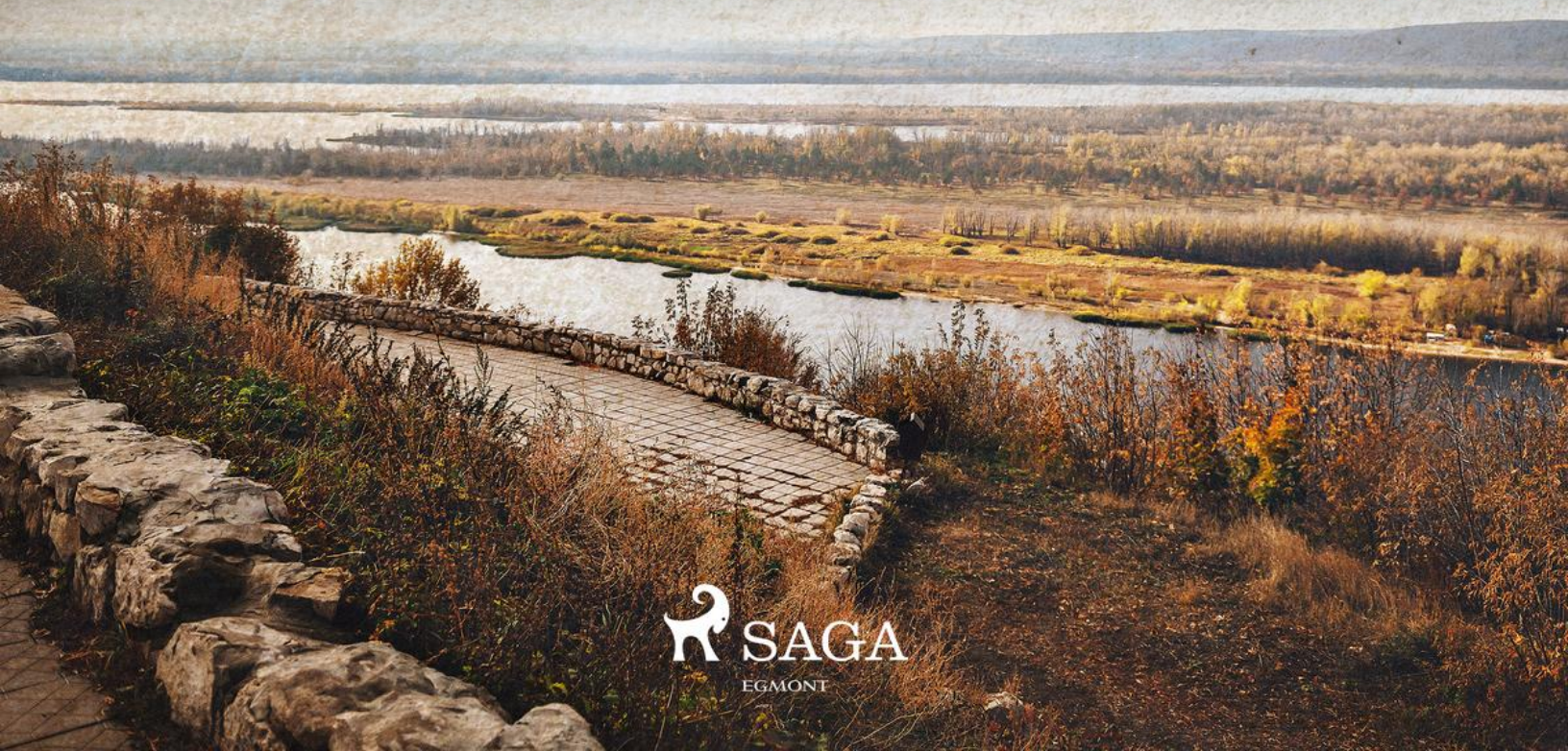

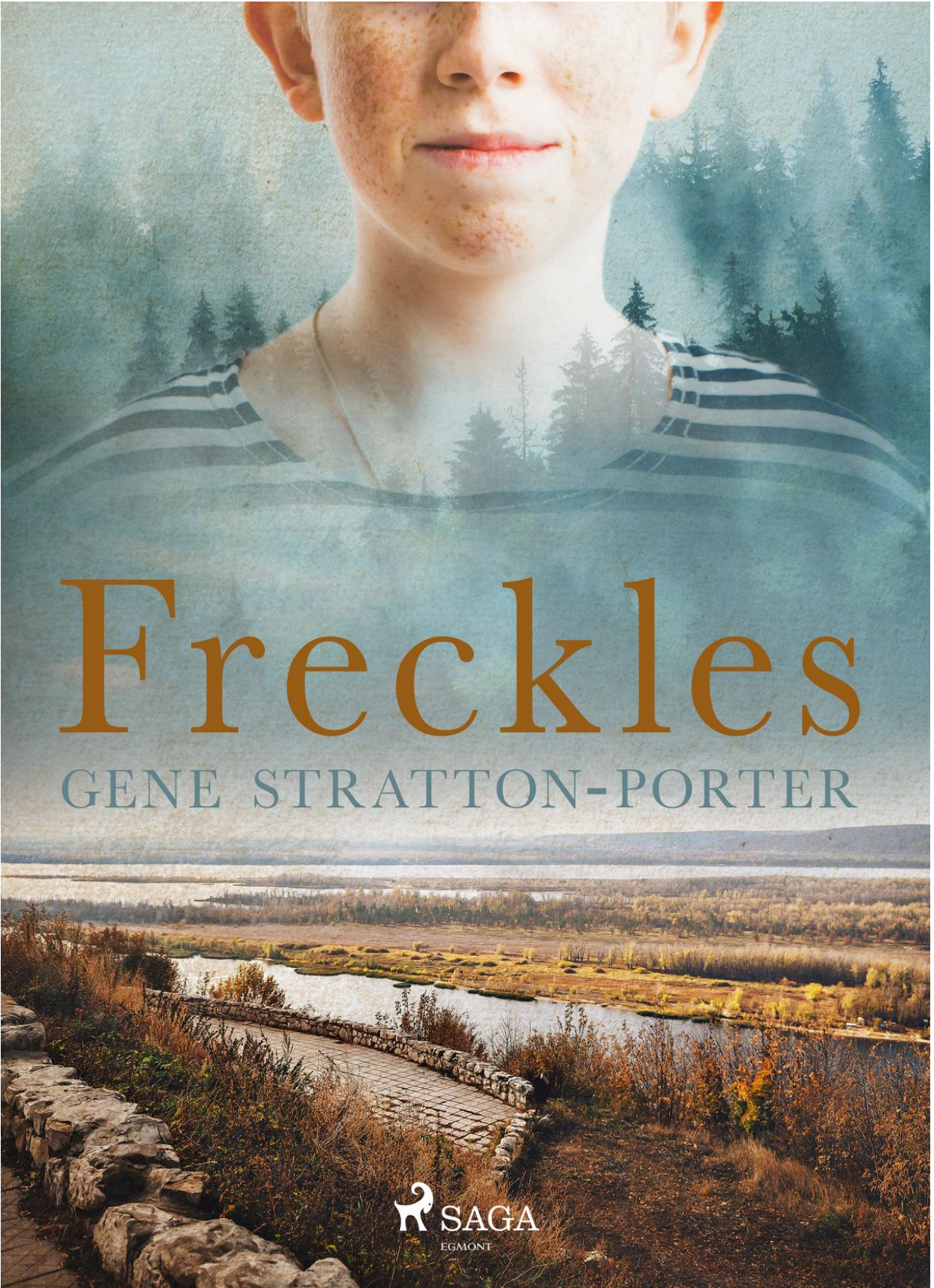
Freckles

GENE STRATTON-PORTER

 SAGA
EGMONT

Freckles

GENE STRATTON-PORTER

 SAGA
EGMONT

Gene Stratton-Porter

Freckles

Saga

Freckles

är översatt från engelska av Kerstin Wenström efter

Freckles

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1928, 2019 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726198201

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

PERSONER.

Freckles, en modig pojke, som vaktar timmerarrendena i Limberlostskogen och drömmar om änglar.

Vildmarkens ängel, i vilken Freckles ljuvaste drömmar förverkligas.

McLean, en delägare i Grand Rapids timmerbolag och vilken var vänlig mot Freckles.

Mrs Duncan, som ger Freckles en mors kärlek och ett hem.

Duncan, förman för McLeans timmerhuggare. *Fågelfrun*, som samlar kamerastudier av fåglar för en bok.

Lord och *lady O'More*, som kommo från Irland för att ta reda på en förlorad släkting.

Affärsmannen, barsk i sitt sätt men med varmt hjärta.

Wessner, en holländsk timmertjuv, som vill göra sina bovstreck på bekvämaste sätt.

Svarte Jack, som allt för sent kommer att ångra sig.

Sears, lägerkocken.

I.

Stora risker tagas och en vaktare för Limberlostskogen anställes.

Freckles kom nedför kavelbron, som går över nedre ändan av Limberlostskogen. Vid första ögonkastet kunde man ta honom för en landstrykare, men han sökte verkligen arbete. Han var ivrigt angelägen om att höra till någonstans och att få vilket arbete som helst, bara det kunde ge honom mat och kläder.

Långt innan han kom i sikte av lägret tillhörande Grand Rapids timmerbolag, kunde han höra karlarnas muntra röster och hästarnas gnäggande och känna den frestande lukten av mat som tillreddes. En känsla av ensamhet och hemlöshet kom över honom och gjorde honom nästan sjuk. Utan att ge sig tid att tänka vek han av på den nylagda vägen och följde den till lägret, där arbetslaget gjorde sig redo för aftonmålet och bädden.

Scenen var ofantligt tilltalande. Den tjocka snårskogen utgjorde en mörk och massiv bakgrund och ovanför bredde de gigantiska träden ut sina kronor. Männen ropade glatt till varandra, medan de selade av hästarna, som intogo vilande ställningar och förnöjda mumsade på havren de fått. Duncan, den skotske, muskulöse förmannen, torkade kärleksfullt sidorna på sina stora fuxar med papajlöv, medan han sakta visslade en stump, och en syrsa under löven vid hans fötter ackompanjerade honom. Elden av

friska trädgrenar väste och sprakade muntert. Slingrande eldtungor slickade de svarta kittlarna, och då kocken lyfte på locken för att sticka ned sin gaffel, sluppo ljuvliga dofter ut.

Freckles närmade sig honom.

— Jag skulle vilja tala vid bossen, sade han.

Kocken såg på honom och svarade vårdslöst: — Han har inget bruk för er.

Färgen steg i Freckles' ansikte, men han sade endast: — Om ni vill vara så god och visa mig honom, så får han tillfälle att tala själv.

Litet häpen och med en axelryckning gick kocken före till ett grovt plankbord där en bredaxlad man satt böjd över några räkenskapsböcker.

— Mr McLean, här är om igen en man, som antagligen vill komma in i laget, sade han.

— Gott, ljud det vänliga svaret, aldrig har jag bättre behövt en man än just nu.

Förvaltaren vände en sida och började en ny rad.

— Tjänar ingenting till att ni besvärar er med den här, försökte kocken, han har bara en hand.

Rodnaden på Freckles' ansikte blev brännande och hans läppar blevo som en enda linje. Han sträckte på sig, tog ett steg framåt och räckte ut sin högra arm, från vilken ärmen hängde tom vid armleden.

— Det är bra, Sears, kom det strängt från direktören. Jag ska själv tala med min man när jag slutat det här.

Han återtog sitt arbete, medan kocken skyndade tillbaka till elden. Freckles stod ett ögonblick så som han sträckt upp sig för att möta förvaltarens ögon, men så sänkte han armen och en våg av blekhet drog över hans ansikte.

Direktören hade inte ens vänt på huvudet. Men han hade sagt "min man", och Freckles' hungriga hjärta sträckte sig mot honom.

Ynglingen drog en darrande suck. Sedan tog han av sin gamla hatt och slog omsorgsfullt bort dammet från den. Med vänstra handen tog han den högra ärmen, torkade sitt svettiga ansikte och försökte släta till håret med fingrarna. Han bröt en kvist galeopsis bredvid sig och använde dess purpurblomma till att slå dammet av sina skuldror och ben. Fastän direktören var ivrigt upptagen med sin rapport, lade han dock märke till att någon slags toalett pågick bakom honom och räknade den unge mannen det till godo.

McLean var skotte. Det var hans vana att arbeta långsamt och metodiskt. Männen i hans arbetslag hade aldrig sett honom skynda på eller förlora sitt goda lynne. Disciplinen var oböjlig, men bossen var alltid snäll. Hans vanor voro enkla. Han delade lägerlivet med sina timmerhuggare. Det enda synliga tecknet på rikedom var en stor skimrande diamant av eld och is, som glittrade på en av hans fingrar, och det fina fullblodsstoet han red på mellan lägren och utåt landet i affärer.

Ingen enda av McLeans arbetsstyrka kunde ärligt säga att han blivit överansträngd eller underbetald. Bossen hade aldrig fordrat någon vördnad av sina män, men hans personlighet var så stark, att ingen av dem någonsin vågat sig på en närgångenhet. De visste alla att han var en verklig gentleman och att han i den stora timmerstaden hade flera millioner på sitt bankkonto.

Han var ende sonen till den McLean, som hade sänt ut de präktigaste fartyg som någonsin byggts i Skotland, och faderns önskan hade varit att sonen efter hans död skulle fortsätta hans arbete. Han hade skickat honom till universiteten i Oxford och Edinburgh och beviljat honom flera års resor, innan han på allvar skulle börja i firman.

Då blev han beordrad till södra Kanada och Michigan för att uppköpa ett parti långa raka mastträd samt till södra Indiana för att skaffa ekbjälkar. Den unge mannen kom in i

dessas mäktiga skogar, vilka delvis stodo orörda sedan tidernas morgon. Den svala skarpa atmosfären var berusande och den intensiva tystnaden, liksom i en stor tom katedral, lockade honom. Så småningom lärde han sig att han var broder till skogens skygga djur, som flydde framför honom eller nyfiket tittade fram ur snåren. Han nalkades med en känsla av vördnad dessa majestätiska träd, som stått där i människoåldrar i sol, vind och snö. Snart blev det honom svårt att låta fälla dem. Då han hade utfört sitt uppdrag och återvände hem, blev han häpen över att finna att han förlorat sitt hjärta till vildmarken och skogarna, och att de kallade på honom — för evigt kallade på honom.

När han ärvde sin fars förmögenhet, realiserade han den hastigt och grundade med sin mor ett präktigt hem i utkanten av Grand Rapids. Med tre delägare organiserade han ett timmerbolag. Hans arbete var att uppköpa, låta fälla och föra timret till sågverken. Marshall förestod sågningsproceduren och skickade virket till fabriken. Av detta virke gjorde Barthol vackra och nyttiga möbler, som Uptegrove från ett stort handelshus spred över hela världen. Av de många tusen, som kunde spegla sig i dessa möblers polerade ytor eller finna behag i deras begagnande, var det få som kunde föreställa sig de stora skogarna och myrmarkerna utan stigar, och mannen, stor till både kropp och själ, som huggit sig fram i dem och med sitt erfarna öga dömt ut de stolta träden, som nu kommit in i de civiliserade hemmen i form av möbler.

När McLean slutat sin rapport, vände han sig mot den unge mannen, som ännu ej var tjugo år, lång, mager och kraftigt byggd samt fräknig och rödhårig. Denne hade ett trevligt irländskt ansikte, och i den stadiga gråa blick, som öppet mötte hans egna forskande blå ögon, var det en osviklig uppriktighet och ett uttryck av längtan, som man

måste lägga märke till. Han var klädd i de grövsta lantkläder och tycktes vara nära att falla av trötthet.

— Du söker arbete? frågade McLean.

— Ja, var Freckles' svar.

— Det gör mig ont, sade direktören med uppriktigt deltagande, men för närvarande är det bara en man jag behöver — en härdad och kraftig karl, stark och oförskräckt. Jag hoppades att du skulle duga, men jag är rädd du är för ung och knappt nog stark.

Freckles stod med hatten i handen och betraktade McLean.

— Vad var det ni tänkte jag skulle kunna göra? frågade han.

McLean kunde knappt återhålla sin häpnad. Någon gång före olyckshändelse och fattigdom måtte det ha funnits en förfader, som talat engelskt bildat språk om också med brytning. Pojken talade med mjuka tonfall, knappt tydliga nog för att kallas irländska; dock var det något i hans uttal och ordställning, som var nästan oemotståndligt för McLean och förebådade några språkfel, med vilka han var bekant och vilka gjorde honom rörd.

— Det är inget barngöra, återtog han. Jag är en av direktörerna för ett stort timmerbolag, och vi har just arrenderat två tusen acres av Limberlostskogen här. Många av träden är av stort värde. Vi kan inte lämna vårt läger sex miles söderut på nästan ett år ännu, och därför har vi märkt ut en stig och spänt upp taggtråd runt vårt område. Innan vi återvänder till vårt arbete måste jag lämna denna egendom i händerna på en pålitlig, stark och modig man, som vakar över den var stund på dagen och sover med ena ögat öppet på natten. Jag fordrar att hela stigen skall bli genomvandrad minst två gånger om dagen, så att vi kan vara förvissade om att vårt stängsel är i ordning och att ingen gjort åverkan.

Freckles stod framåtlutad, lyssnande till varje ord så intensivt, att McLean blev lockad till förklaringar han aldrig tänkt göra.

— Men varför skulle inte det bli det finaste jobb i världen för mig? försökte han övertala. Jag är aldrig sjuk, jag kunde gå stigen två, ja tre gånger om dagen, och jag skulle nog hålla skarp utkik hela tiden.

— Jo, därför att du knappt är mer än en pojke, och detta arbete skulle till och med vara prövande för en härdad man, svarade McLean. Ser du, för det första skulle du vara rädd. Då vi satte upp taggtrådsstängslet, dödade vi sex skallerormar nästan lika långa som du och tjocka som din arm. Det är livsfarligt att gå genom morasen, som omger snårskogen, såvida man inte har höga kragstövlar, som går över knäna.

— Du behöver kunna simma, ifall att högvattnet underminerar den provisoriska bron vi byggt, där Sömniga Ormbäcken rinner in i skogen. Höst och vinter är det hastiga och svåra väderombyten, och jag räknar på noggrann bevakning varje dag. Du skulle alltid vara ensam, och jag kan inte garantera för vad som finns i Limberlostskogen. Den har funnits här sedan tidernas begynnelse och den är full av ljud och skepnader. Jag kan inte säga varifrån allt det där kommer, men av de smygande skuggor jag sett och de hårresande skrik jag hört, skulle jag själv helst inte vilja möta upphoven till dem, och jag är varken svag eller rädd av mig.

— Det värsta är att de, som kommer in i skogen för att märka och stjäla timmer, tar inte hänsyn till något. En av mina karlar vid södra lägret, John Carter, blev jag tvungen att avskeda av en massa allvarliga skäl. Han kom hit och gick ensam in i vildmarken och lyckades ta reda på och märka ett antal värdefulla träd, som han försökte sälja till ett rivaliserande bolag då vi fick arrendet. Han har svurit

att han skall ha dessa träd, om han också skulle dö eller döda andra för att få dem, och han är en person, som den starkaste skulle dra sig för att möta.

— Men om han kommer för att stjäla träd, skulle han väl ha med sig både hästar och folk, och då vore allt man kunde göra att hålla ögonen på dem och hämta er, sade ynglingen.

— Ja, svarade McLean.

— Varför skulle jag då inte kunna hålla lika noggrann vakt och komma lika fort till er som en starkare karl? Frågade Freckles.

— Jo, visst skulle du kunna det! utropade McLean. När jag kommer att tänka på det, så är nog inte en mans storlek hälften så viktig som om han har gott gry i sig och är pålitlig. Sitt på kubben där, så får vi språkas vid. Vad heter du?

Freckles skakade på huvudet vid erbjudandet av sittplatsen, och med korslagda armar stod han rak som träden omkring honom. Han blev något blekare men hans blick var lika stadig.

— Freckles, sade han.

— Duger bra i vardagslag, skrattade McLean, men jag kan knappast sätta "Freckles"¹ i bolagets böcker. Säg mig ditt rätta namn.

— Jag har inte något annat, svarade pojken.

— Det förstår jag inte.

— Det tänkte jag när jag hörde er röst och såg ert ansikte, att ni inte skulle göra, sade Freckles långsamt. Jag har undrat över det mer än över något annat i hela mitt liv, och jag förstår det inte heller. Kan direktören föreställa sig att någon kan ta ett nyfött barn och slå det både gult och blått och hugga av handen på det och sedan lämna det en kall natt på trappan till ett barnhem och låta främlingar ta hand om det? Det är just vad någon gjorde med mig.

McLean stirrade bestört på honom. Han kunde inte finna något svar, men så sade han med låg röst: — Och sedan — — —?

— Folket i hemmet tog sig an mig, och där var jag till den stadgade åldern och flera år över tiden. För det mesta var det många små irländare där. Alltid kunde de finna hem för de andra barnen, men ingen ville ha mig för armens skull.

— Var de snälla mot dig? McLean ångrade frågan i det samma den var gjord.

— Det vet jag inte, svarade Freckles. Svaret lät så hopplöst även i hans egna öron, att han skyndade att mildra det genom att tillägga: Ser direktörn det är på det här viset. Den godhet, som folk är betalda för att bestå på flera hundra, kan inte räcka så mycket till för en särskilt.

— Fortsätt, sade McLean och nickade förstående.

— Det är ingenting som det är värt att ta upp er tid med, återtog Freckles. Hemmet var i Chicago, och jag har varit där hela mitt liv ända till för tre månader sedan. När jag blev för gammal för den uppfostran de små barnen fick, skickade de mig till närmaste folkskola så länge lagen tillät, men jag var inte lik andra barn, och det visste alla. Jag måste ju gå och komma som en fånge och arbeta vid hemmet tidigt och sent för mat och kläder. Jag har alltid önskat att få lära mig en hel del, men ändå var jag glad när det där var över.

— Allt som oftast under min vistelse där blev jag uppkallad och beskådad, men fick varken hem eller kärlek för min hands och mitt fräkniga och fula ansiktes skull. Barnhemmet är därför det enda hem jag haft och jag tycks inte höra till på något annat ställe.

— Så kom det en ny föreståndare. Han var inte lik någon av de andra, och han svor att han skulle laga att jag kom därifrån med det allra snaraste. Han beslöt att sända mig

nedåt landet till någon han visste behövde en pojke. Men han tycktes ej komma ihåg att tala om att jag bara hade en hand, och mannen jag kom till slog till mig genast han förstod att jag var den pojken de sänt honom. Innan aftonen den dagen hade han och hans son, ungefär jämnårig med mig, försatt mig i nästan samma tillstånd som det, i vilket jag blivit funnen i början. Den natten rymde jag därifrån. Jag hade gärna velat göra upp räkningen med pojken, innan jag gick, men jag vågade inte av fruktan att väcka gubben, och jag visste att jag inte kunde reda mig med båda. Jag hoppas i alla fall att råka på honom en gång innan jag dör.

McLean drog i sina mustascher för att dölja ett leende, men han tyckte bara bättre om pojken för denna bekännelse.

— Jag behövde inte ens stjäla kläder för att slippa ge mig av i mina kläder från barnhemmet, fortsatte Freckles, för de hade redan tagit alla mina snygga och rena saker åt pojken och givit mig hans gamla paltor, och det gjorde mig nästan lika ont som slagen, för hur jag var, så var jag alltid van att vara ordentligt klädd och lukta rent. Jag hade kommit ett gott stycke in i den här staten, innan jag fick veta att den där mannen inte kunde ha behållit mig, om han också hade velat. Då jag tyckte att jag var kommen nog långt från honom, började jag söka arbete, men det är med alla andra som det är med direktörn. Stora starka karlar utan skavanker är de enda man vill ha.

— Jag har tänkt litet över saken, sade McLean. Jag är inte längre så säker på att inte en man, inte äldre än du och lika på alla sätt, mycket bra skulle kunna göra detta arbetet, bara han har mod i bröstet och vore pålitlig och flitig.

Freckles tog ett steg framåt.

— Om ni vill ge mig ett arbete där jag kan förtjäna mitt bröd och mina kläder och en plats att sova på, sade han, om jag kan få någon att arbeta åt som andra människor och ett ställe där jag har rättighet att vara, skall jag göra allt ni säger att jag skall göra, eller också dö.

Han sade det så lugnt och övertygande, att McLean trodde honom, fastän han i sitt hjärta visste att det var riskabelt att anställa en främling i de intressen han hade på spel.

— Gott, svarade han i alla fall, jag skall uppföra dig på min avlöningslista. Nu ska vi ha mat och sedan ska du få rena kläder, höga stövlar och redskap att laga stängslet med samt en revolver. Tidigt i morgon bitti ska jag själv följa med dig runt området och förklara för dig allt jag vill ha gjort. Allt jag begär av dig är att komma till mig vid södra lägret och uppriktigt och genast säga mig om du tycker att arbetet är för svårt. Det skulle inte förvåna mig. Det är ett arbete som få skulle utföra plikttroget. Vilket namn skall jag skriva?

Freckles tog inte sina ögon från McLeans ansikte, och denne såg ett drag av smärta hastigt svepa över den stackars övergivnes känsliga ansikte.

— Jag har inte något namn, sade han liksom förut, bara det som de skrev in i boken på barnhemmet; det var inte viktigare än att ge namn åt en hund eller en katt. Det har jag sett mer än en gång när små nya övergivna stackare har kommit. Jag har aldrig vetat vad jag har för namn och kommer aldrig att få veta det. Men nu ska jag bli er arbetare och arbeta för er, och jag tar glatt emot vilket namn ni vill ge mig. Vill inte direktörn vara god och ge mig ett namn?

McLean vände sig hastigt helt om och började ordna sina böcker. Vad han tänkte var förmodligen vad varje gentleman skulle ha tänkt under liknande omständigheter.

Med ögonen alltjämt nedslagna och rösten tjock av rörelse talade han.

— Jag skall säga vad vi skall göra, min gosse. Min far var för mig idealet av en man, och jag älskade honom högre än någon jag känt. Han gick bort för fem år sedan, men jag tror alldeles säkert att han skulle varit stolt att lämna dig sitt namn. Om jag ger dig namnet av min närmaste anförvant och den jag älskat mest — är det bra?

Freckles raka hållning böjdes plötsligt. Han sänkte huvudet och stora tårar droppade ned på hans smutsiga skjorta. McLean var inte förvånad över tystnaden, ty han fann att det inte just då var lätt för någondera av dem att tala.

— Nå, då skriver jag det på listan, sade han — James Ross McLean.

— Tack så förfärligt mycket, sade Freckles. Det gör att jag redan nästan känner det som om jag hörde till någon.

— Det gör du också. Ända till dess att någon försedd med alla rättigheter kommer och gör anspråk på dig, är du min. Kom nu så får du bada och äta och sedan gå och lägga dig.

Då Freckles följde med till lägrets ljus och sorl, sjöngo hans hjärta och själ av fröjd.

II.

Freckles visar vad han duger till och finner vänner.

Följande morgon uppträdde Freckles i rena och hela kläder, var mätt och utvilad. Då utrustade McLean honom med verktyg och gav honom noggranna instruktioner i bruket av hans vapen. Han visade honom runt timmerområdet och skaffade honom inackordering i familjen hos förmannen Duncan, som McLean fört med sig från Skotland och som bodde på en plats han röjt av åt sig mellan snårskogen och kavelbron. När arbetslaget bröt upp till södra lägret, blev Freckles lämnad att vakta en förmögenhet i Limberlostskogen. Att han själv var bevakad de första veckorna visste han aldrig.

Varje stund var en pina för Freckles. Det begränsade livet i ett stort barnhem var den mest motsatta ytterlighet i världen jämförd med Limberlost. Han var livrädd varje minut och hettan var intensiv. De tunga vadarstövlarna skavde hans fötter blodiga. Av de långa marscherna i skog och mark blev han öm och stel i lemmarna. De sju engelska milen av hans pass var en vända för varje steg. På aftnarna övade han sig under Duncans ledning med sin revolver för att bli säker i bruket därav. Han skar sig en tjock hickorypåk med en knöl i ena ändan, och den släppte han aldrig ur handen. Vad han tänkte dessa första dagar, kunde han själv inte komma ihåg efteråt.

Hans hjärta stod stilla var gång han såg det vackra träskgräset börja röra sig och slingra *mot* vinden, som McLean hade sagt honom att det kunde göra. Han tog till benen första gången han hörde rördrommen skrika, och håret reste sig på honom var gång han hörde sheitpokens tjut. En gång såg han en mager, dunkel skepnad följa honom och avfyra sin revolver, men då blev han mer förskräckt än någonsin att det kunde ha varit Duncans collie.

Första gången han fann stängslet nedbrutet och han var tvungen att kliva ned till knäna i myrens svarta dy för att reparera det, blev han så nervös av rädsla, att han knappt kunde hålla sin skakande hand i styr för att utföra sitt arbete. Vid varje steg kändes det som om han skulle förlora fotfästet och bli uppslukad av det svarta dyhavet. I stum ångest plumsade han framåt, hållande sig i stolparna och träden, tills han åter spänt upp och proberat taggtråden. Han hade behövt en lång tid därtill. Det hade blivit mörkt och det började röra sig i Limberlostskogen, den liksom skakade på sig, ett rytande hördes och skogen tycktes vakna omkring honom.

Han tyckte att en stor uggla skrek från varje ihåligt träd och att en unge pep från varje mindre hål. De vidunderliga bölgradornas kväkande kunde inte överrösta de klagande skrien från nattskärrorna, som tycktes komma från varje buske. Nattfåglar flögo förbi honom med sina skälvande skrik och flädermöss snuddade vid hans ansikte. En kringstrykande vildkatt gick miste om sitt byte och skrek av raseri. En smygande räv skällde oupphörligt efter sin maka.

Håret reste sig som borst på Freckles' huvud och hans knän skälvde under honom. Han kunde inte se om de farliga ormarna lågo på hans väg, eller höra skallrandet, efter vilket McLean sagt honom att lyssna. Men nu stannade han orörlig, fastnaglad av förfäran. Hans

andedräkt pressade sig med möda fram mellan tänderna på honom, och svetten rann i strömmar utför hans ansikte och kropp.

Något stort och svart och tungt kom genom skogen tätt inpå honom, så att det knakade i grenarna. Med ett rop av ytterlig förskräckelse gav sig Freckles till att springa — hur långt visste han inte, men till sist vann han herravälde över sig själv och vände om samma väg han kommit. Han bet ihop tänderna och svetten torkade på honom. Då han kom till den plats, där han börjat springa, vände han åter, och med avmätta steg gick han framåt vägen. Efter en stund kom han att tänka på att han hade annat att göra än bara gå och beslöt att åter trotsa alla fasorna. När han närmade sig kavelbron, lät han käppen falla mot taggträden vid varje steg för att undersöka densamma.

Ljud som isade hans blod tycktes omgiva honom och hemska skepnader komma närmare och närmare. Frukten hade så tagit makten över honom, att han inte vågade se sig om, och just som han trodde att han skulle falla död ned, innan han någonsin kom till uthuggningen, hördes Duncans skallande rop: "Freckles! Freckles!" En skälvande snyftning bröt fram ur pojakens torra strupe, men det enda han sade Duncan var att lagningen av stängslet hade fördröjt honom.

Följande morgon gick han ut i god tid. Dag efter dag vandrade han i vildmarken med bankande hjärta; han vek undan, han hukade sig ned, han sprang när han kunde och kämpade när han var nödd därtill. Om han någonsin hade en tanke på att giva upp sitt arbete var det ingen som visste, ty han höll fast därvid utan en skynt av tvekan. Duncan, som blivit tillsagd att vakta på Freckles' arbete de första veckorna, bar fram allt detta, eller så mycket han kunde gissa därav till chefen vid södra lägret; men de intensiva kval, som Freckles bar inom sig, anade den store

skotten aldrig, och McLean med sin finare iakttagelse kom blott något närmare.

Efter några veckor när Freckles kom underfund med att han ännu levde, att han hade ett hem och de första pengar han någonsin förtjänat voro säkert i hans ficka, började han känna sig stolt. Visserligen vek han ännu åt sidan hukade sig ned och skyndade på för att inte komma för sent, men så småningom utvecklade han en oförskräckthet, som människor vanligen förvärva inför faror de dagligen äro utsatta för.

Hjärtat hoppade till i bröstet på honom första gången en skallerorm stred om vägen med honom, men han samlade mod och angrep den med sin knölpåk. Sedan dess huvud blivit krossat, behärskade han sin medfödda motvilja för ormar så pass, att han kunde skära av skallran för att visa Duncan. Med denna seger var större delen av hans fruktan försvunnen.

Sedan började han förstå att med det överflöd på föda, som fanns i skogen, skulle inte rovdjuren komma ut på stigen och anfalla honom, och om de gjorde det, hade han ju sin revolver att försvara sig med. Snart skrattade han till och med åt de stora flaxande fåglarna, som gjorde ett sådant väsen. En dag när han stod på utkik bakom ett träd, såg han en trana högtidligt utföra en försenad bröllopsdans med sin maka. Då han förstod att det var en yttring av ömhet, hur det än tog sig ut, kände hans så länge övergivna och hungrande hjärta sympati för dem.

Innan den första månaden gått till ända, kände han sig tämligen lugn för sitt arbete, och i den nästa var han rent av förtjust i det. Man kan lita på att naturen gör underverk i hjärtat på var människa, vars dagliga åliggande tvingar henne att vara ensam med vad den bjuder av syner, ljud och tystnad.

När dag efter dag det enda som upplivade hans ensamhet var sällskapet med fåglarna och djuren i skogen, var det helt naturligt att Freckles skulle söka sig vänner bland dem. Instinktivt började han beskydda de svaga och hjälplösa. Han var förvånad över den hast, med vilken de blevo vana vid honom och hur litet de fäste sig vid hans rörelser, då de förstodo att han inte ville jaga dem och att påken han bar på oftare begagnades till deras fördel än till hans egen. Han kunde knappt tro på vad han såg.

Från försöket att beskydda fåglar och djur, var det blott ett steg till känslan av äganderätt, och därav kom impulsen att smeka dem och vårda sig om dem. Under hösten då ruvandet upphört och fåglarna från höglandet uppsökte skogarna i stora flockar för att festa på deras frön och bär, nöjde sig Freckles med att iakttaga dem och fundera över dem. Utom ett halvt dussin av de allra vanligaste slagen voro de fullkomligt främmande för honom. Han kunde aldrig nog förvåna sig över att deras sätt att bete sig var så likt mänsklighetens.

När nattfroster började härja i Limberlostskogen, sveda ormbunkarna och rasera slingerväxterna kring träden, avmeja det saftiga gröna i sänkorna och komma löven att singla ned, såg han med ängslan hur hela skaror av hans vänner gåvo sig iväg. Då förstod han att han skulle bli ensam igen. Han gjorde särskilda ansträngningar i vänlighet i hopp att kunna förmå några av dem att stanna kvar, och det var då han fick den idén att bära mat till fåglarna, ty han såg att det var brist på föda, som jagade dem på flykten. Men han kunde inte få dem att stanna. Dag efter dag samlades stora flockar och gåvo sig av. När den första snön gjorde stigen runt Limberlost vit, voro inga andra kvar än små svarta och vita vinterfinkar, hackspettar, gulsparvar, några patriarker bland de rödhuvade

gråspinkarna, s. k. kardinaler, blåskrikor, kråkor och vaktlar.

Då började Freckles på allvar att locka till sig fåglarna. Han røjde av en bit av en sänka, och två gånger om dagen bjöd han dem på fest. I mitten av december hade den skarpa vinterblåsten tagit det mesta av frön från gräs och buskar. Snön föll över marken, och det blev svårt att finna den sparsamma födan. Fåglarna väntade knappt på att Freckles skulle vända ryggen till, förrän de slog ned på födan han lagt ut åt dem. Efter några veckor flögo de och mötte honom i sänkan. Under den bistra januarikylan kommo de halvvägs till stugan om morgnarna och fladdrade omkring hela vägen till platsen där de brukade få mat. När februari kom, voro de så vana vid honom och så drivna av hunger, att de kunde sätta sig på hans huvud och axlar, och de näsvisa skrikorna kunde försöka sticka näbben i hans fickor.

Då ökade Freckles ut sädeskornen och brödsmulorna med allt slags köksavfall han kunde samla i stugan. Han bar till sina älsklingar skal av äpplen, rovor och potatis, kasserade kålblad och morötter och band fast på buskarna köttben med fett och brosk på. En morgon då han kom till platsen ovanligt tidigt, fann han en grann kardinal och en hare sida vid sida sällskapligt nafsande på ett kålblad, och då fick han idén att knäcka nötter av dem han samlat åt Duncans barn och därmed försöka öka ut sin familj med ekorrar. Snart kommo de också — röda, grå och svarta, och han blev riktigt otålig över att han inte kände till deras namn och vanor.

Så gick vintern. Varje vecka kom McLean ridande till Limberlost, men aldrig samma dag eller samma tid. Alltid fann han Freckles vid sitt arbete, duktig och plikttrogen hur än vädret var.

Freckles' lön var de första pengar han någonsin haft, och då McLean förklarade för honom att han kunde lämna dem i en bank och i stället få ett papper som representerade summan, gick han direkt var avlöningsdag och gjorde sin insättning, behållande endast det han behövde för inackordering och kläder. Vad han tänkte göra med sina pengar visste han inte, men han fick en känsla av frihet och makt vid tanken att han hade dem där — och han kunde ju ta ut dem när han ville. Han köpte sig en liten kassabok, och efter McLeans exempel satte han noggrant in var dollar han förtjänade och var slant han gav ut. Som hans utgifter voro små och direktören betalade honom frikostigt, var det förvånande hur hans lilla skatt växte.

Den vintern kände sig Freckles riktigt lycklig för första gången i sitt liv. Han var fri. Han utförde plikttroget en mans arbete i ur och skur. Han förvärvade en underbar kroppsstyrka, betalade sitt bröd och sparade pengar. Varje man i arbetslaget och där på trakten visste att han stod under McLeans beskydd, och denne var en mäktig man, vilket på många sätt jämnade vägen för Freckles.

Mrs Duncan visade honom denna särskilda godhet, varefter hans hungriga hjärta längtade. När han på ruskiga dagar kom från sin rond, hade hon en varm dryck i ordning åt honom. Hon stickade åt honom en tjock vante för hans västra hand och hittade på ett sätt att vaddera den högra ärmen, som skydd för den stympade armen mot kyla. Hon lappade hans kläder, som ofta revos sönder av taggtråden, och sparade köksavfall åt hans fåglar. Då Duncan skrattade åt henne för detta, sade hon:

— Min kära man, om Freckles inte hade sina fåglar och sina djur, skulle han vara alltför ensam. Han kunde bli galen i huvudet i ensamheten, om han inte hade dem att prata med.

— Vad tror du han får för svar på sitt prat, min gumma? skrattade Duncan.

— Han får ett svar, som gör hans ögon klara och hans hjärta glatt, så att han troget kan gå den svåra väg han börjat på, svarade mrs Duncan allvarligt.

Duncan gick därifrån synbarligen mycket tankfull. Följande morgon gav han honom litet av den säd han rensade ut åt hönsen och sade honom att bära det till sina vilda höns i skogen. Freckles blev förtjust.

— Mina höns! utropade han. Å, att jag inte tänkt på det förut! Naturligtvis är det mina höns! De är just små brokiga tuppar och hönor! Men "vilda" kan man inte säga. Ni skulle bara se dem! De är bra mycket tamare än era här i hönsgården.

— Åhå, min gosse!

Försök bara att få era att sätta sig på ert huvud och äta ur er hand och era fickor, sade Freckles utmanande.

— Det där kan du berätta för småbarn, dem kan man inbilla vad som helst, sade Duncan.

— Ni kan ju komma och se, invände Freckles.

— Det skall jag göra, sade Duncan. Om du kan få en enda fågel att sätta sig på ditt huvud eller äta ur din hand, så får du ta säd ur min bunge så länge vintern varar.

Freckles hoppade högt och tjöt av förtjusning.

— O, Duncan, ni är alltför frikostig. När vill ni komma?

— Nästa söndag, svarade Duncan. Och inte förrän jag ser det skall jag tro att fåglarna i Limberlostskogen är tama som vanliga höns.

Efter detta talade alltid Freckles om skogsfåglarna som sina höns, och Duncan följde hans exempel. Nästa söndag följde Duncan, hans hustru och barn med Freckles till skogen. De sågo en syn så underbar, att de skulle minnas den hela sitt liv, och den gjorde dem till fåglarnas vänner för alltid.

Freckles' höns väntade honom i kanten av röjningen. Runt omkring hans huvud genomsкуро de luften i röda, blå och svarta cirklar. De jagade varandra bort från och kommo så nära honom, att de snuddade vid honom med sina utbredda vingar.

Freckles satte ned sin gamla hink med köksavfall och sopade undan snön på en fläck med en kvast, som han gjort av kvistar. Så fort han vänt ryggen till, störtade sig fåglarna över maten, ryckande åt sig stycken, som de togo med till närmaste buske. Några av de djärvaste slog sig ned på kanten av hinken och åto av hjärtans lust, medan en kardinal, som inte vågade sig så långt, satt ovanför i en gren och grälade på dem.

Freckles strödde ut sitt förråd. Genast liknade marken Montezumas utbredda mantel, utom att de granna färgerna voro levande fåglars fjädrar. Medan de åto, grep Duncan sin hustru i armen och stirrade av förvåning; ty från buskarna och det torra gräset kom en flock vaktlar med små svaga pip och snattrande strupljud som för att uppmuntra varandra. Innan någon såg varifrån han kom, satt en stor grå hare mitt ibland fåglarna och gnagde förnöjt på ett kålblad.

— Jag har väl aldrig sett på maken! viskade mrs Duncan.

— Tyst! förmanade Duncan.

Slutligen tog Freckles av sig mössan. Han började fylla den med sädeskorn från sin ficka. En massa sädesätare kommo svärmande omkring honom som tama duvor. De satte sig på hans armar, på hans mössa, och i sin iver glömde de all försiktighet och ett par av de djärvaste slogos om platsen på hans huvud.

— Nå, jag måste ge mig, mumlade Duncan, glömmande den tystnad han ålagt sin hustru. När man ser det måste man ju tro det. Vi måste låta direktörn se det här, för det är en syn man inte får se ofta. Allting är översnöat och de här

stackarna skulle vara utsvultna, men för att de lita så fullständigt på Freckles, har de blivit tama som våra höns. Titta nu riktigt, barn, för sådant här får ni väl aldrig se mer. Se bara så granna färgerna är mot snön och så vackert de hoppar! Titta så livliga de är! Ja, jag får verkligen ge mig.

Freckles tömde sin mössa, vände ut och in på sina fickor och strödde ut sina sista korn. Därpå vinkade han farväl till sina vänner och gav sig av på sin rond.

En vecka senare reste sig Duncan och Freckles från frukosten för att ge sig ut i det kallaste väder det varit på hela vintern. Då Freckles färdigrustad kom ut i köket för att hämta sin hink, fann han en stor skål med ångande kokt vete ovanpå den. Han vände sig mot Mrs Duncan med strålande ansikte.

— Har ni gjort i ordning varm mat åt mina höns eller åt era? frågade han.

— Det är åt dina, Freckles, sade hon. Jag var rädd att de inte kunde härda ut i det här kalla vädret utan en varm bit då och då.

Duncan skrattade då han gick in i det andra rummet efter sin pipa. Men Freckles såg på Mrs Duncan med all den otillfredsställda hunger efter en mor han känt i hela sitt liv tydligt skriven i hans fräkniga och hederliga ansikte.

— O, vad jag önskar att ni vore min mor! utropade han.

Mrs Duncan försökte skratta liksom sin man.

— Gud välsigne pojken! utbrast hon. Å, Freckles, är du inte nog klyftig att veta utan att man behöver lära dig det, att jag är din mor? Så vet det då nu, och glöm det inte sedan. Om en kvinna fött en son till världen, så är hon en mor åt alla gossebarn, för en mors hjärta är överallt detsamma. Gud välsigne dig, min gosse, jag vill vara din mor!

Hon lade den grova halsduken hon stickat åt honom bättre över hans bröst och drog ned mössan över öronen på